

Sygnatura akt VI Ka 932/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **22 listopada 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Piotr Mika

Protokolant Dominika Koza

przy udziale Roberta Smyka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w R.

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2019 r.

sprawy **P. Z.** ur. (...) w miejscowości P.

syna R. i T.

oskarżonego z art. 209 § 1 kk w zw. z art. 209 § 1a kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 3 września 2019 r. sygnatura akt II K 688/19

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. VI Ka 932/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 września 2019 roku w sprawie o sygn. II K 688/19 Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej:

1. uznał oskarżonego P. Z. za winnego tego, że w okresie od 1 lipca 2018 roku do 2 lutego 2019 roku w R., uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego na rzecz małoletniej córki J. Z., określonego co do wysokości po 500 złotych miesięcznie, ustalonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej Wydział III Rodzinny i Nieletnich z dnia 11 maja 2012 roku, sygn. akt. III RC 64/12 i spowodowania tym zaległości, których łączna wysokość przekracza równowartość trzech świadczeń okresowych, czym naraził na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych wyżej wymienioną małoletnią, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 209 § 1 k.k. i za to na mocy art. 209 § 1a k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;
2. na mocy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Osobistą apelację od wyroku wywiódł oskarżony, który zaskarżając orzeczenie w części dotyczącej orzeczenia o karze i zarzucił rażąco niewspółmierność kary poprzez orzeczenie względem niego kary 4 miesięcy pozbawienia wolności,

podczas gdy w przedmiotowej w sprawie nie zachodzą przesłanki orzeczenia kary w tak wysokim wymiarze, a nadto iż możliwe jest zastosowanie w stosunku do niego instytucji opisanej w art. 37a k.k. i na tej podstawie wymierzenia kary grzywny lub kary ograniczenia wolności.

Oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie orzeczonej względem niego kary i wymierzenie kary grzywny lub ograniczenia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jest bezzasadna.

Żaden z argumentów wskazanych w uzasadnieniu apelacji oskarżonego nie przekonuje, aby zaskarżone orzeczenie dotknięte zostało wskazanym uchybieniem w postaci rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary 4 miesięcy pozbawienia wolności. Z pewnością orzeczona kara nie przekracza swoją dolegliwością stopnia winy, jak i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Wskazać wypada, że okres niealimentacji oraz wysokość zadłużenie z tytułu niepłaconych alimentów w istotny stopniu przekraczają próg wysokości trzymiesięcznego świadczenia okresowego warunkującego odpowiedzialność za czyn z art. 209 § 1 k.k. Również, a przede wszystkim względy związane z koniecznością zapewnienia orzeczeniu skutecznego oddziaływania zapobiegawczego na osobę sprawcy wskazują na konieczność wymierzenia oskarżonemu kary rodzajowo najsurowszej, tj. kary pozbawienia wolności. Mimo przyznania się oskarżonego do winy i wyrażenie przez niego skruchy, jak też aktualnego prawidłowego sposobu życia i dokonywanych przez oskarżonego wpłat na poczet zaległych alimentów, z pola widzenia sądu wymierzającego karę nie mogła umknąć kwestia uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonego i nieskuteczność orzekanych kar wolnościowych, które wbrew oczekiwaniom nie spowodowały poprawy oskarżonego. Oskarżony był już w przeszłości karany za przestępstwo niealimentacji na karę ograniczenia wolności, a mimo to powróciło do tożsamego rodzajowo przestępstwa. Niezależnie do tego 5 krotnie skazany był za przestępstwa przeciwko mieniu a począwszy od skazania z roku 2011 trzykrotnie orzekane były wobec niego kary pozbawienia wolności. Zważywszy na fakt, że ostateczne skazanie za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. na karę bezwzględnej pozbawienia wolności (por. wyrok Sądu Rejonowego w Inowrocławiu w sprawie II K 817/16) uprawomocniło się 9 stycznia 2019 roku wskazać wypada, że okres, w którym oskarżony nie popełniał żadnych przestępstw nie jest szczególnie długi i zbyt wcześnie jeszcze na możliwość uznania, że doszło do trwałej zmiany w postawie oskarżonego do obowiązku przestrzegania reguł porządku prawnego. W takiej sytuacji sięganie do kary o charakterze wolnościowym nie znajduje racjonalnych podstaw i nie daje rękojmi skutecznego zapobiegawczego oddziaływania na osobę oskarżonego.

Niewątpliwie skutkiem wykonywania wobec oskarżonego kary bezwzględnej pozbawienia wolności będzie uniemożliwienie mu pracy zarobkowej a tym samym uniemożliwi mu bieżące regulowanie należności alimentacyjnych. Mimo to orzeczoną karę uznać należy za racjonalną, gdyż daje szansę na trwałą zmianę postawy oskarżonego do obowiązku świadczenia alimentów, co w dłuższej perspektywie czasowej okazać winno się korzystniejsze niż orzeczenie kary wolnościowej niezapewniającej trwałej poprawy postawy oskarżonego. Wskazać przy tym wypada, że rozmiar orzeczonej kary pozbawienia wolności nie jest duży, co zasadniczo niweluje negatywne skutki utraty możliwości zarobkowania przez oskarżonego zapewniając szybki jego powrót na rynek pracy. Nie jest przy tym tak, aby orzeczona kara stanowiła dla oskarżonego trudność w znalezieniu pracy związaną z niechęcią pracodawców do zatrudniania osób wcześniej karanych, skoro oskarżony był już wcześniej karany.

Odpowiadając na koniec na zawarte w uzasadnieniu apelacji pytania na temat powodów niezastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszania wykonania kary pozbawienia wolności, wypada przypomnieć, że od 1 lipca 2015 roku zgodnie z art. 69 § 1 k.k. zastosowanie tego środka probacyjnego możliwe jest jedynie wobec osób, które w chwili popełnienia przestępstwa nie były wcześniej skazane na karę pozbawienia wolności. Z uwagi na wcześniejsze prawomocne skazania na karę pozbawienia wolności oskarżony dopuszczając się przestępstwa w roku 2019 nie mógł już skorzystać z możliwości zastosowania wobec niego warunkowego zawieszania wykonania kary pozbawienia wolności.

Mając na uwadze powyższe argumenty i przy braku uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Z uwagi na zaległości z tytułu niepłaconych alimentów uiszczenie przez oskarżonego kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznać należy za zbyt uciążliwe dla oskarżonego, stąd w myśl art. 624 § 1 k.p.k. z obowiązku tego oskarżony został zwolnionych, zaś wydatkami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa.